

Chuyện của Rosalind

AMY HO kể

Đứa con thứ hai của chúng tôi ra đời chỉ hai tháng sau khi chúng tôi từ Hương Cảng di cư sang Canada. Rosalind chào đời non ngày tháng, ngay giữa một trận bão tuyết của miền đông cỏ.

Dĩ nhiên là chúng tôi lo lắng không hiểu chuyện non ngày tháng sẽ ảnh hưởng thế nào đến sự phát triển của cháu về sau này. Khi Rosalind được 8 tháng tuổi, cháu được chẩn đoán là bị mất thính lực từ mức nặng đến rất nặng, và cả một số chậm trễ về mặt phát triển kỹ năng vận động.

Chẩn đoán về mất thính lực của đứa con làm chúng tôi nát cả lòng. Chúng tôi lo lắng rằng cháu sẽ không học ngôn ngữ được, không nói được và tệ hại nhất, sẽ không thể giao tiếp với chúng tôi. Trường hợp duy nhất mà chúng tôi có thể liên hệ với hoàn cảnh của mình lúc đó là sự đau buồn và bức bối mà một người bạn đã chia sẻ với chúng tôi khi cô ấy cố gắng đưa con trai của cô ấy – cháu bị mất thính lực nặng, vào hệ thống giáo dục bình thường ở Hương Cảng với các trẻ bình thường.

Chúng tôi nhất quyết phải giúp đứa con gái phát triển các kỹ năng thông đạt và ngôn ngữ để cháu có thể có được cùng những cơ hội như những trẻ bình thường đồng trang lứa để cháu tiếp nhận một nền học vấn tốt đẹp và một công việc có ý nghĩa trong tương lai.

Chúng tôi đưa Rosalind vào một chương trình can thiệp sớm nay tức khắc, và chúng tôi hết sức hài lòng với chương trình can thiệp đặt trọng tâm vào gia đình mà chúng tôi đã chọn lựa. Chúng

tôi nhận được nhiều sự hỗ trợ của các chuyên viên can thiệp và cả từ các nhóm phụ huynh cùng những nguồn lực khác (sách vở và băng hình) mà họ cung cấp. Một cán sự Chương trình Phát triển cho Trẻ thơ (Infant Development Program -IDP) đến thăm gia đình tôi mỗi tháng một lần để giúp Rosalind phát triển các kỹ năng vận động của cháu. Rosalind cũng tham dự các buổi trị liệu vật lý ở bệnh viện trong vài năm đầu đời.

Sau cuộc chẩn đoán, đầu tiên Rosalind được mang các máy trợ thính. Khi cháu lên 3 tuổi, cháu mất hoàn toàn sức nghe còn lại; sau nhiều suy nghĩ, chúng tôi chọn cấy ốc tai cho cháu. Nay, bộ ốc tai cấy cho cháu đã trở thành một phần của thân thể cháu, quen thuộc đến mức chúng tôi chẳng còn để ý đến chúng nữa.

Mặc dù Anh ngữ không phải là ngôn ngữ thứ nhất của chúng tôi, chúng tôi quyết định rằng tốt nhất Rosalind phải có một nền tảng vững chắc về Anh ngữ vì cháu sẽ lớn lên trong một quốc gia nói tiếng Anh. Vì thế, ở nhà chúng tôi nói với cháu bằng tiếng Anh. Để cho cháu tiếp xúc với thứ tiếng Anh của người bản ngữ, tôi đem cháu đến các nhóm trẻ chơi và các lớp thể dục ở trung tâm cộng đồng nơi tôi sinh sống, và giờ kể chuyện ở thư viện. Sau giờ kể chuyện, tôi thường mượn quyển sách truyện về nhà để đọc lại cho cháu, vừa đọc vừa chỉ vào từng chữ. Ngày nay, cháu mê đọc sách và lúc nào cũng chúm mũi vào sách ☺.

Mặc dù lúc đầu bức bối vì sự chẩn đoán, gia đình chúng tôi đã rất ủng hộ Rosalind và quyết định của vợ chồng tôi. Rosalind rất gần gũi với Casey,

anh của cháu, mặc dầu chúng cách nhau đến 4 tuổi. Casey thường tham gia vào các trò chơi ngôn ngữ mà chuyên viên can thiệp của Risalind dùng để khuyến khích cháu luyện nghe và nói. Sở thích đọc sách của Rosalind có được phần lớn cũng có sự đóng góp của các quyển tiểu thuyết và các bài thơ mà Casey chuyển cho em gái trong nhiều năm tháng.

Rosalind nay đã tốt nghiệp đại học với bằng cử nhân Văn chương Anh của trường Đại học British Columbia. Cháu có một công việc làm vũng chắc ở một tổ chức bất vụ lợi mà cháu đã từng tập việc. Lúc nào cũng mê mẩn ngôn ngữ và lịch sử phức tạp của Hương Cảng, cháu đã dành gần một năm sống ở đây trong chương trình trao đổi học sinh và sau đó đã thực tập trong một văn phòng luật. Cháu lúc nào cũng vui vẻ, cởi mở và thích thú được gặp bất cứ cơ hội nào đang chờ trước mặt.

